

Նաբոլէոնի դէմ մեքենայած խեցեվը-
ճիւղն ալ կրցաւ արգիլել որ կայսրու-
թիւնն նորէն չկանգնի . և սակայն, որ-
չափ հեռու ենք այն որոշուած մեծա-
մեծ խնդիրներէն, այն հանգարտած
կիրքերէն, և այն օրինաւոր հաճոյքնե-
րէն, որոնք տրուած էին ժողովրդոց, ա-
ռաջին կայսրութեան ձեռքով:

Այսպէս, 1815էն ետքը, ամեն օր
կը ճշմարտի Ս. Հեղինէի գերւոյն այս
մարգարէութիւնս. « Ո՛րքան կռիւներ,
արեանհեղութիւնք և տարիներ դեռ
պէտք են, որպէս զի այն բարիքն զոր
կը ցանկայի մարդկութեան համար՝
յարդիւնս գան »:

Խորոշքիւն ճովոշց .

Հին և նոր աշխարհքն ու երկրագնդիս այլ և
այլ մասունքն իրարու հետ կապելու համար՝ ձը-
ղուած ու ձգուելիք ելեկտրական թելից պատ-
ճառաւ եղած չափմունքն՝ ընդհանուր գաղափար
մը կու տան ծովուց համեմատական խորութեա-
նը: Հասարակօրէն ցամաքաց մօտերը նուազ խո-
րութիւն ունին ծովերը . ինչպէս Պալզիկ ծովն
ընդ մէջ Գերմանիոյ և Շուեյտաց ծովափանցն
իբր 120 անգղիական ոտք խորութիւն ունի . Ա-
դրիականն ընդ մէջ Վենետիոյ և Դրեստի՝ 130
ոտք: Ընդ մէջ Գաղղիոյ և Մեզղիոյ մեծագոյն խո-
րութիւնը ծովուն 300 ոտքը չանցնիր, մինչդեռ
հարաւային արևմտեան մասն աւելի քան 2000
ոտք խորութիւն ունի:

Եւրոպիոյ հարաւային ծովերն աւելի խոր են
քան թէ ներքին ծովերն: Ճիպիլդերրայի նեղու-
ցին անձկագոյն մասին խորութիւնն է իբր 1000
ոտք, և գէպ 'ի արևելք այս խորութիւնն է 3000
ոտք: Սպանիոյ ծովափունքն ինչուան 6000 ոտք
խորութիւն ունին: Բարեյուսոյ Գլխուն արևմը-
տակողմն ինչուան 16000 ոտք խորութիւն գըտ-
նուեր է, և Ս. Հեղինէ կղզւոյն արևմտակողմն
27000 ոտք: Հեղինակ մը կը համարի Ատլանտա-
կանին միջին խորութիւնը 55000 ոտք, և Խաղա-
ղականինը 30000 ոտք:

Բ Ի Չ Չ Ի Ո Ւ Ս .

ԺԱ .

Շառնէ ծաղկին նկատմամբ բրած
խուզարկու փորձերն առաջ տանելով
օրըստ օրէ աւելի կը զմայլէր բնութեան
կանոնաւոր հրաշալեացը վրայ . բայց
չէր կրնար նուրբ ու անտեսանելի գաղտ-
նեաց խորը թափանցել, ու անկարու-
թեանը վրայ կը զարմանար, երբ լու-
դուիկ զրացի իտալացի դաւաճանին
կողմանէ ապակիէ մեծ ոսպնաձև մը բե-
րաւ, որով անիկա ճանճին եղջերկին
վրայ ութը հազար տեսողական ոսպ-
նաձևներ (facettes oculaires) կրցեր էր
համբել: Շառնէ սաստիկ ուրախացաւ:

Այս գործիքով բուսակին նկնատե-
սիլ մասերուն տարածոցը սովորակա-
նէն հարիւրապատիկ աւելի մեծցած
երեցան աչքին: Ան ատեն սկսաւ, կամ
կարծեց մեծամեծ գիւտեր ընել:

Ծաղկին արտաքին ծրարը մանրա-
մասնաբար հետազօտեց . հասկըցաւ
թէ բլթակներուն պայծառ գոյնը, ձևը,
կարմիր պիսակները, թաւիչէ կամ
փալիլուն կերպասեայ երիզներն որ չորս
բոլորալիք կը պճնէին կամ խարխիւր
կը զարդարէին՝ պարզ տեսքով աչք զը-
ւարճացնելու համար չէին, այլ նաև
ծաղկին պիտոյիցն համեմատ արևու-
ճառագայթները բաժնելու կամ ան-
դրադարձնելու, և անոնց ուժը մեղմա-
ցնելու կամ զօրացնելու համար, որով
պտղաբերութեան գործոյն ձեռնտու
կ'ըլլային:

Յախճապակեայ փայլունութեամբ
շողշողացող օճեալ թիթեղներն՝ ան-
շուշտ ծծող անօթներու գեղձական կոյ-
տեր են, որոնք հատիկները սնուցա-
նելու համար՝ օդ, լոյս ու խոնաւ շոգի-
ներ կը ծծեն . վասն զի առանց լուսոյ
գոյն չկայ, առանց օդոյ և ջերմութեան
ալ կեանք չկայ: Խոնաւութիւն, ջեր-
մութիւն և լոյս, առանցմէ կը բաղկա-

նան բոյսերն՝ երկրիս հրաշալիքը, և ահաւասիկ ինչ որ կը հատուցանեն հողոյն երբ կը մեռնին:

Շառնէ առանց գիտնալուն շատ անգամ ուսման և զմայլման ժամանակը՝ երկու հանդիսատես ունէր, որ ուշի ուշով ամեն շարժումը կը դիտէին և սիրով համակարիք կ'ըլլային իր զգացմանցը. ասոնք էին ժիրարտի և անոր աղջիկը:

Այս վերջինս կրօնասէր հօրէ կըրթուած ըլլալով, և հայեցողական ու միայնակեցական կեանք անցընելով՝ սուրբ եռանդեամբ լի բնութիւն մը ստացեր էր: Գեղեցիկ, առաքինի ու շնորհալից ըլլալուն ու մտացի կատարելութիւններ ունենալուն՝ տարփաւորներն անպակաս եղած էին: Խոր ու հաղորդական էր զգայնութիւնը, և գրեթէ ամեն պարտքերէն վեր կը սեպէր գութն ու կարեկցութիւնը. և թէ որ ատենա՞ք թուրինի հանդէսներուն մէջ թեթեւ հակամիտութիւններ հոգւոյն ամբռնութիւնը ցրուտեր էին, հօրը բանտարկութիւնը զանոնք մէկէն մեծ ցաւոց մէջ ընկղմեր էր:

Իսկ հիմա կրնայ ինքն երջանիկ մը սիրել, երբ կրօնական և որդիական կըրկին պարտքով զԱստուած խաչին վրայ ու զհայրը բանտին մէջ կը տեսնէ: Ասով ըսել չէ թէ ազնիւ թուրինուհին զիւրաւ տխրութեան և մաղձոտութեան մէջ կ'իյնայ: Իրեն համար ամեն պարտքն ալ քաղցր են, ամեն նուիրմունքը սրտին մէջ խնտում կը տպաւորեն. բայց միթէ աշխարհիս բարեկեցիկներուն քով կրնայ գոհ ըլլալ: Հոն է իր տեղը, պարծանքն ու յաղթանակը ուր արցունք մը կը ցամքեցնէ ու ժպիտ մը կը պատճառէ: Այս գեղեցիկ ջանքն ինչուան հիմա մէկու վրայ միայն բանեցուց ֆէնէսդրէլլոյի մէջ:

Սակայն զՇառնէ տեսած վայրկենէն գութ ու կարեկցութիւն զգաց վրան: Հօրը պէս ու հօրը մօտիկ բանտարկուած, աշխարհիս վրայ խեղճ բուսակէ մը ուրիշ սիրելու բան չունի, և զայն այնպէս սաստիկ կը սիրէ:

Իրաւ է որ թերեւ բանտարկելոյն դէմքը, ազնուական ճակատը, վայելուչ հասակն՝ աղջկան խանդաղատանացը կ'օգնեն. այլ եթէ մեծատուն եղած ժամանակը զայն տեսած ըլլար՝ երբ արտաքնայարդար երջանկութեան մը մէջ էր, ուրիշներէն ամենեւին չէր զանազաներ: Ձինքն ախորժելի ընողն հիմա առանձնութիւնը, ձախորդութիւնն ու համակամութիւնն էր: Բնական բերմամբ բարեկամացաւ հետը. նաեւ սկսաւ մեծարել, վասն զի ամեն մասամբ տգէտ ըլլալով, թշուառութիւնն ալ առաքինութեանց կարգը կը սեպէր:

Ազնուասիրտ օրիորդն՝ որ այնչափ բարեգործութիւն ընելու յանդուգն էր, որչափ որ աչքի նայուածքէ մ'ալ երկչոտ էր, չափէն աւելի թերեւ ամեն վրտանգ մոռնալով, անդադար կը քաջալերէ կը ստիպէ զհայրը որ Շառնէի նըկատմամբ ունեցած բարի դիտաւորութիւնը գործադրէ:

Հուսկ ուրեմն օր մը ժիրարտի պատուհանէն նայելով՝ գոհ չըլլար ըստ սովորութեանը պարզ ձեռքով բարեւ տալ կոմսին. նշան կ'ընէ որ ըստ կարելոյն մօտենայ, ու դաշն ձայնով, մեծ կասկածով որ չըլլայ թէ մէկը լսէ, կը սկսի հետեւեալ խօսակցութիւնը հետն ընել:

— Կարծեմ յաջող լուր մ'ունիմք զի հաղորդելու:

— Ես ալ, պարոն, պարտական եմ շնորհակալ ըլլալու փոխ տուած մանրագէտիդ համար:

— Եւ ոչ իսկ մտածութեան արդիւնքն իմն է. աղջիկս միտքս ձգեց:

— Աղջիկ մ'ունիս, պարոն, և կրնաս հետը տեսնուիլ:

— Այո, հայր եմ, և ամեն օր շնորհակալ կ'ըլլամ Աստուծոյ: Ինքը քու վրադ մեծ համարում ու գութ ունի, սիրելի պարոնս, հիւանդութեանդ ժամանակէն սկսեալ, և հիմա ալ՝ երբ բուսակին վրայ այնչափ խնամք ունենալդ կը տեսնէ: Երբեմն այս վանդակներուն ետեւէն տեսած չես զինքը:

— Իրաւ . . . կարծեմ թէ . . .

— Բայց աղջկանս վրայ խօսելով՝ եղած մեծ լուրը քեզի հաղորդելու կը մոռնամ: Կայսրը Միլան պիտի երթայ ու իտալիոյ թագաւոր պիտի օծուի:

— Իտալիոյ թագաւոր . աղէկ ուրեմն, ըսել է թէ յաւիտեան իմ ու քու տէրդ պիտի ըլլայ: Իսկ մանրադէտին գալով, — վրայ բերաւ Շառնէ՝ որ այն մեծ լրովն ալ մտացն ամփոփմունքը չէր կորսնցուցած, և անկէ հետեանք մ'աւմենեին չէր կրնար յուսալ, — իմ պատճառաւ շատ ատենէ վեր զրկուած ես անկէ . . . Թողութիւն ըրէ: Թերեւս դեռ կարօտութիւն ունենամ նոր ընելիք փորձերու համար. սակայն շուտով կը դարձնեմ: . . .

— Ինծի պէտք չէ, ես ուրիշ ալ ունիմ, պատասխանեց բարեսրտութեամբ ճանճորսը, խօսակցին ձայնէն գուշակելով թէ գործիքը քովէն հեռացնելուն վրայ կը ցաւէր. պահէ զայն, պարոն, պահէ՛ի յիշատակ բանտի ընկերակցիդ, որ հաւատա մեծ գութ ունի վրադ:

Շառնէ ընդունած վեհանձնութեանը փոխադարձ երախտագիտութիւնն ու զեց յայտնել. բայց ծերն ընդհատեց.

— Սակայն թող գոնէ որ տալու լուրս ամբողջացնեմ:

Ու ձայնը և ևս մեղմացնելով.

— Կ'ըսեն թէ ապահովապէս կայսրը թագադրութեան առթով շնորհքներ պիտի ընէ: Թուրին կամ Միլան բարեկամներ ունիս. զանոնք շարժելու միջոց չըկրնար արդեօք գտնուիլ:

Շառնէ թախծութեամբ գլուխը շարժեց,

— Բարեկամ ամենեւին չունիմ, ըսաւ:

— Բարեկամ չունիս, կրկնեց ծերը վշտակից աչքով. ուրեմն մարդկանց վրայ տարակուսած ես. բարեկամութիւնն իրեն հաւտացողներն ամօթով չհաներ: Ի՛նչ և իցէ, ես բարեկամներ ունիմ, ձախորդութեանց մէջ ալ հաստատուն կեցող բարեկամներ. ինծի համար ընել չկրցածնին՝ թերեւս քեզի համար կարենան ընել:

— Պոնաբարդ սպարապետէն բան մը չեմ ուզեր խնդրել, կրկնեց կոմսը չոր ու վէս ձայնով, յորում յանկարծ իր հին քէնն արծարծեցաւ:

— Կ'աղաչեմ ցած խօսէ, . . . կարծեմ թէ եկող կայ . . . բայց չէ: Պահ մը լըռութենէն վերջը իտալացին անանկ ձայնի ոլորակով՝ յորում յանդիմանութիւնը իբրեւ հօր շրթունքէ անցնելով կը մեղմանար,

— Սիրելի ընկեր, ըսաւ, դեռ տըրտում ես. կարծէի թէ քանի մ'ամիսէ 'ի վեր բուսակիդ վրայ ըրած դիտողութիւններովդ սրտիդ մէջ եղած ատելութիւնները մարեցան, որոնք դարչելի են Աստուծոյ և մարդու կեանքը կը փճացնեն: Ծաղկիդ բարերար զօրութիւնքն ուրեմն աշխարհային վէրքերդ բոլորովին չսպիացուցին: Քեզի ատելի Պոնաբարդը՝ աւելի թերեւս ինծի պէտք էր ատելի ըլլար, վասն զի որդիս ծառայութեանը մէջ մեռաւ:

— Եւ դու որդւոյդ վրէժն ուզեցիր առնուլ, եռանդեամբ կցեց Շառնէ:

— Կը տեսնեմ որ այս սխալ ձայներն ինչուան քեզի հասեր են, ըսաւ ծերը՝ վեհութեամբ գլուխը դէպ 'ի երկինք վերցնելով, իբրեւ թէ զԱստուծոյ վկայ կոչէր: — Ես եղեռամբ վրէժ խնդրեմ. չէ. բայց ցաւոյս առաջին վայրկեաննեւ ըսն մէջ՝ իրաւ է՝ չկրցայ ինքզինքս բռնել, ու երբ թուրինի ժողովուրդը ուրախութեան աղաղակներով յաղթողը կ'ողջունէր, իմ յուսահատ ձայնս ամբոխին կեցցէներուն մէջ խառնեցի: Բռնուեցայ. վրաս դանակ մը գտան: Վատ մարդիկ. որպէս զի իրենց տիրոջն աչքը մտնեն, անանկ հասկըցուցին իբրեւ թէ ես զինքն սպաննել ուզած ըլլայի: Մարդասպան սեպեցին զիս, փոխանակ զի որդւոյս մահուանը վրայ վշտացեալ թշուառ հայր մ'էի: Աղէկ ուրեմն. կ'իմանամ որ խաբուեցաւ. բայց կը հասկընամ միանգամայն որ Պոնաբարդ չար մարդ չէ, վասն զի ըզքեզ ալ զիս ալ մահուանէ ազատեց: Եթէ ինծի ազատութիւն չնորհէ, ըրած մէկ սխալը պիտի ուղղէ. սակայն պիտի

օրհնեմ զինքը, չէ թէ բանտարգելու թեանս ինծի անտանելի ըլլալուն համար . — նախախնամութեան լիովի կը հաւտամ և յամենայնի համակամ եմ . — բայց բանաս աղջկանս համար նեղութիւն է . աղջկանս համար կ'ուզեմ ազատ ըլլալ, աշխարհքէ պոսորեալ կենալուն վախճան տալու համար, որպէս զի հասակին վայելքը գտնէ : Զունիս դու ալ էակ մը որուն սիրտդ կապուած ըլլայ . զքեզ լացող կին մը, որուն ախորժով քու նեղեալ անձիդ ամբարտաւանութիւնը նուիրես : Հնազանդութիւնը իմ բարեկամներս որ քու անուամբդ խօսին :

Շառնէ ժպտեցաւ : — Բնաւ կին մը զիս չըլար, ըսաւ, կամ դառնալու չհաւաչեր . ալ իրենց տալու ստակ չունիմ : Ի՞նչ երթամ ընեմ աշխարհի մէջ՝ ուր հոսկէ աւելի երջանիկ չէի : Բայց սեպենք թէ բարեկամներ, բազմ ու երջանկութիւն ալ գտնեմ, դարձեալ չէ կ'ըսեմ, հազար անգամ չէ, եթէ հոն մտնելու համար այն իշխանութեան առջև խոնարհիլ հարկ ըլլայ՝ զոր ես կործանել ուզեցի :

— Ի՞նչ . յուսոյ ամեն դռները գոցած ես դու քեզի համար :

— Ոչ երբեք կայսր անունը պիտի տամ իմ հաւասարակցիս :

— Նայէ որ խենթութեամբ ապագայդ չգոհես անանկ բանի մը համար՝ որ ընդունայն զգացումն է քան թէ հայրենասիրութիւն : . . . Բայց . . . լուռ կեցիր — ըսաւ դարձեալ ծերունին ժիրարտի — այս անգամուս ալ չեմ խաբուիր . եկող կայ . մնաս բարով, — ըսաւ ու պատահանին վանդակներէն ետ քաշուեցաւ :

— Շնորհակալ եմ, շնորհակալ եմ մանրադէտին համար՝ պոռաց ետէն Շառնէ քանի որ աչքէն բոլորովին չէր աներևութացած :

Լուդուիկ բանտարգելոյն առօրեայ սովորական պարէնը կը բերէր զոր մը տաժութեան ու ցնորից մէջ ընկղմած գտաւ, ու չուզելով միտքը չփոթել՝ քովէն անցնելու ժամանակ բաւական սե-

պեց թեթեմը սկաւառակներուն վրայ զարնել, որով կ'ուզէր իմացնել թէ ճաշը պատրաստ է : Յետոյ սենեկին ամեն բանը կարգի դնելէն վերջը, դուրս ելաւ, լուիկ մը բարեկամ զՊարուն ու Խաթունը, ինչպէս որ կ'ըսէր երբեմն, այսինքն զկոմսն ու բուսակը :

— Մանրադէտն իմն եղաւ, կը մը տաժէր Շառնէ . բայց ի՞նչպէս ես այս համեստ օտարականին բարեսրտութեանն արժանի եղայ . — և տեսնելով որ այն միջոցին Լուդուիկ բակէն կ'անցնէր, — սիրտս ասոր հետ ալ կապուեցաւ, բանտապանի կեղևին տակ անշուշտ եմ որ ազնիւ սիրտ մ'ունի . ուրեմն բարի ու զգայուն մարդիկներ ալ կան, բայց ո՞ւր կու գան կ'ապաւինին :

Կարծեց թէ ձայն մը պատասխան տուաւ :

— Որովհետեւ դժբաղդութիւնը քեզի բարիք մ'ըմբռնել տուաւ, շատ միտք համարհեր զմարդիկ : Ի՞նչ ըրին այս երկու անձիքը . մէկը առանց գիտնալու դ բուսակդ ջրեց . միւսը զայն լաւ ևս ճանչնալու և քննելու միջոցները դիւրընցուց :

— Ո՛հ, կ'ըսէր ինքիրեն Շառնէ, սիրտը չխաբուիր . ճշմարիտ վեհանձնութիւն մ'ըրին իրենց կողմանէ :

— Այո՛ կը յաւելուր ձայնը . բայց այս վեհանձնութիւնը քեզի ընեղուն համար զիրենք կը գովես : Եթէ Բիւլլիոյ լա ծնած չըլլար, այս երկու անձիքներէն մէկը աչքիդ ինչուան հիմա անմիտ ու նուաստ զբաղանաց ետէ է . զող ծեր մը պիտի երևար, միւսը վատ ու փցուն ազահութեամբ տմարդի արարած մը : Ատեն մը աշխարհի մէջ, պարոն կոմս, մարդ մը կամ բան մը սիրեր էիր . չէ . մտածութեանդ պէս սիրտդ ալ միայնացեալ էր : Հոս զԲիւլլիոյան սիրելուդ համար՝ այս երկու անձիքը վրադ սէր կապեցին, անով հետդ ընտանեցան :

Շառնէ փոփոխակի մէյմը բուսակին՝ մէյմը մանրադէտին կը նայէր : — Նաբոլէոն, Գաղղիացւոց կայսր, Խալիլի թագաւոր . — այս սոսկալի անուանա-

կոչութիւնը, որուն ատենօք կէսը միայն բաւական եղաւ խորհրդակորոյս դաւաճան մ'ընելու զինքը, նոյն վայրկենին հազիւ թէ միտքն եկաւ :

Ինչ հոգն էր ազգային նորընտիր կայսեր յաղթանակներն ու Եւրոպայի ազատութիւնքը : Ծաղկանցը բոլորտիքը բզզացող միջատ մը աւելի նեղութիւն ու հոգ կը պատճառէր իրեն համար, քան թէ նոր կայսրութեան ըրած ամեն յափշտակութիւնները :

Կը շարունակուի :

ԱՌԱՄՔ ԻՍԼԱՆՏԱՑԻՈՑ

Աւելի լաւ է ուրիշներէն քիչ գովեստ լսել, քան թէ ինքզինքը գովել անպատշաճ կերպով :

Աւելի լաւ է հացին կէսը ունենալ, քան թէ բոլորը կորստաւ :

Աւելի լաւ է ձեռքին մէջ մէկ թըռչուն մը ունենալ, քան թէ երկու հատ անտառին մէջ :

Աւելի լաւ է իմաստուն երիտասարդ մը՝ քան յիմար ծեր մը :

Աղէկն ան է՝ որ մարդ ինքն կտրէ ու ձեռք իր գաւազանը :

Կոյր մարդ, աղքատ մարդ :

Ամեն անցնող թռչուն մարդու ձեռքը չինկնար :

Ամեն աչքը գոց մարդ չիքնանար :

Եթէ կ'ուզես որ ուրիշը քեզի փոխ տայ, թող որ ուրիշն ալ քեզմէ առնու :

Ոչ ոք գիտէ թէ ո՞ր աղբիւրին ջուրը աւելի երկայն կը տևէ :

Հայր և մայր՝ աղէկ բաներ են, բայց Աստուած ամենէն աւելի լաւ է :

Նախ բռնէ, վերջը ծեծէ :

Տասնուչորս արուեստաւոր, տասնուհինգ թշուառութիւն :

Մազ մը ինչուան Հռենոսին անդիու կողմը թռաւ, և նոյնպէս ասդին դարձաւ սազ :

Ձատկին քահանայ ըլլալն աղէկ է :

Երբոր քսակիս մէջ ստակ ունիմ, բերանս ալ ուտելու բան ունիմ :

Այն բանն որ մարդ անօթութեան ատեն ուրիշի չըսեր, գինովութեան ատեն կ'ըսէ :

Այն բանն որ վարէն վեր կը վազէ, վերէն վար ալ կրնայ վազել :

Աստուծոյ տուածը՝ սուրբն Պօղոս չի յափշտակեր :

Ուր որ ֆրիստոս ունի իր եկեղեցին, թշնամին ալ ունի իր մատուռը :

Ուր որ սէր չկայ, ուրախութիւն ալ չկայ :

Շունը նմանի իր տիրոջ, կատուն նրմանի իր տիկնոջ :

Ամեն օր իր վերջն ունի :

Ամեն մարդ իր անձին ամենէն աւելի մերձաւորն է :

Ամեն թռչուն իր կտուցովը կ'երգէ : Ո՛վ որ երազներէն շատ կը յուսայ՝ ցնորք կը բռնէ :

Ո՛վ որ վզին կը զարնէ, գլխուն մօտ կը զարնէ :

Այո՛ և ոչ՝ խօսակցութիւնը շատ կ'երկընցընեն :

Գէշ թռչունները՝ քիչ անգամ աղէկ օդ կը բերեն :

Գէշ շունով որս ընելը՝ աղէկ չէ :

Նոյն բանին համար շատ անգամ ծեծ ուտելը՝ գէշ բան է :

Մինակուկ անապատ երկիր մը մշակելը աղէկ բան չէ :

Քարի վրայ կտրուկ սուր ալ զարնելը գէշ է :

Ամեն երկրի մէջ սափոր կը կոտրի :

Առաւօտեան ժամը ոսկի կը բերէ բերանը :

Երբոր ծերերը կ'երգեն, երիտասարդները կը կարկաչեն :

Ամեն յիմար՝ իրարու եղբայր :